

உதயதாரைக.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

சு. பத். சந். உய்.] து. அ. ச. ச. வு. ஜ. ப. ப. ச. ம. உ. ச. நே. தி. வியா. ம. க். கி. ம. ம. Thursday, October 24, 1844. [Vol. IV. No. 20.

தித்தியாநித்தியவித்தியாசம்.

சு. பி. வித்தியாசம்.

மனுஷரொன்றறிதல்.

உலக பிரபஞ்ச வாழ்வுகள் அநித்திய வாழ்வுகளென்றபோது அப்படிப்பட்ட வாழ்வுகளை அனுபவிக்கிற மனுஷரொன்றறியக்கூடாது. ஒருமுந்நீளந்தீர்ச்சிறியசரிசரத்தைத் தரித்து மிருவானத்தோடேயிறந்துகொண்டிருக்கிறபொழுதுதேவலாபத்துமிருகும்போலே சீவித்துப் புழுக்கூடாய்ச் சஞ்சலரூபமாய்த் துன்பத்தின் குறிப்பாய் வழிப்போக்கையுஞ்சுகிறவராய் அணத்தந்திருச்சு சமத்தனாய் ரச்சு வியாதிகள் சளி ஊத்ததைபூயுகிற உடம்பைக் கொண்டவராய் மரணத்தின் சிஹையாய் நாட்போக்கிறவராய்நுக்கிறவன்ருளே மனுஷனென்றறி. பொல்லாதவுடம்பின் சொற்ப வாழ்வீதோ சென்றதரியத்தோடு கொஞ்சநாளைக்கிறப்பான். வரவர அவலட்சணரூபமாய் முகஞ் சுருக்குதலாய்முதுகு கூணுதலாய் கண்மறுகுதலாய்த் தலையாடுதலாய்த் தட்டத்தலையாய்ப் பொக்குவாய்ச் செவில்தலாய்த் கைகால் தளர்ந்தவராய்ச் சளிமூக்கலாய்வங்கு படர்ந்தவராய்க் கொடிசை முகம் வற்றினவராய் மனக் கவலைடைந்தவராய் எளிதாய் அழிந்துபோகிறவராகிய மனுஷனைவன்ருளென்றறி. இவனைப் பார்த்து முக்தோர்கள் கூற்றினது கேள்—இரமான சேறென்றும் கடந்தேற்றமானது எனென்றும்லீமியிருக்கிற சாம்பலென்றும் சண்டிதிலே மங்குகிற பிரகாசமென்றுமுடனேவாயுட்போகிற புஷ்பமென்றும் கூற்றார்கள். ஆபாதகா! இத்தந்தூர்க்கெந்த சரிசரத்துக்காகவோ அழியாத ஆத்திமத்தை நகத்திலே தள்ளுகிற துயிசனை யுஞ்சரிசரத்திலீந்த விசாரமுண்டாயிருக்கிறபோலேகுணத்திலேயும்விபரீதமுண்டாயிருக்குமென்று பார் மனுஷனுனைவன் கோபிப்பான் வெறுப்பான் நகைப்பான் மீர்த்திப்பான் கெடுப்பான்கெடுக்கிறதற்கு வஞ்சக்திருகு முருகு சொல்லுவான். அந்தீதம் அநியாயம் திருடுதல் பிலய் குணியம்விடுதல் நஞ்சிடுதல் காமலீலைத்தலம் மாயலீத்தை சந்தனை சதிமானம் ஆங்காரம் கெம்பீர மடந்தேற்றமான தூர்க்குணங்களைக்கொண்டு வருவான். அதெப்படியென்றால், ஒரு வீணைகையிலுலே தண்டிப்பெற்ற மாதாவைக் கொண்டுபோட்டவனென்றென்றவனல்லவோ? இராசதானிப் பட்டினத்தைச் சுடச் சொல்லிப் பட்டினமெல்லாம் பற்றியெய்கிற போது உயர்ந்த கோபுரத்தின்மேலிருந்து சங்கீதம் வாசித்திருந்தவன் இந்த நிஷ்டிரைவல்லோ, வயிராக்கியத்திலுல் அநேகக் குழந்தைகளைக் கொண்டுசெய்வித்தவன் ஏரோதேயென்ற இராசாவல்லோ ஆங்காரத்தினம் கவருவராசாவினுடையமுதன் மந்திரியான ஆமானென்பவன் தான் போற்றவாற போது இராச வாசலில் நிர்கிறபேர்களில மந்தீதாக்கெடுக்கிற தாரை ஒருவனுமே தன்னைக் கண்டெழுந்திருந்தாசாரஞ் செய்யாமலிருக்கிறதென்னவென்று அவனையும் அவன் குடும்பத்தையும் கெடுக்கத்தூணித்து இவனைக்கொண்டுபோய்க் கழுவிவே போடவிருக்கிற சமையத்திலே இராசா அறிந்து இத்தப் பொல்லாப்பு நினைத்த ஆமானென்ற மந்திரினைத்தான் கழுவிவே போடச்சொல்லிக் கட்டினயிட்டான். இதுவுமல்லாமல் அநியாயத்திலுல்லலோ பெற்ற தகப்பனென்று பாராமல்த் தகப்பனுடைய இராசாக்கியத்தைப் பரிபாலனம்பண்ணவேண்டுமென்று பட்டையெடுத்தவந்து தனது பிதாவுமாயிராசாவுமாயிருக்கிறவரை இராசாக்கியம்விட்டுத் துரத்தித் தான் தானே கிறித்து நாளாண்டிருக்கிற போதுவன்போல் எதிர்ப்படை வந்தது. அந்தப் படையைச் செயிக்கப்போனவிடத்தில் ஓடுகிறபோதொருமரத்தின் கொம்பிலவன் நடைபிரி சுற்றிக்கொள்ள அப்பும் போக மாட்டாமல் மூன்று சவளங்களினுடையறியுண்டு அவலமாய்ச் செத்தான். தாவீதிராசனுடையகுமாரானு சென்றதரியமுள்ள செல்வப்பின்ன அப்சவோனென்றவனல்லலோ கோபத்திலுலே எந்துகிவாவென்ற இராசா வானுருவி ஒருவனை வெட்டவோடிவருகையில் அவன் அந்த வெட்டுக்குத் தப்பி ஓடிப்போகிறதை இராசா

க்கண்டு கோபபனதிலே மிகுந்தெழும்பினதுவென்றதுபோலும். இந்த அடைவே மனுஷனுடைய தூர்ச்சுணமானது தன்னைத்தான் செடுத்துக்கொண்டு வருகிறதைக் கண்டாலும் மனுஷனுடைய உறவுஞ் சகாயமும் வீடாமல் ஸ்திரமான வ ஸ்பதமென்று மயப்பிரமகத்தருடைய உதவியெய்க்கிறசற்பிரசாதத்தைத் தீடாமல் அநேகம் பேர்கள் உலகத்திற்கிரிகுர்கள். அதின் பொருட்டாகத் தீவிராசாத்தமங்களை நகத்திலே விழப்பண்ணுகிறார்கள். ஆகிலும் அற்புசுகமுள்ள சரிசரமும் மனுஷனுடைய சொற்ப சகாயமும் கொஞ்ச நாளைக்குமாத்திரமிருக்கூடல்லாமல் நாட்பவருக்க மாட்டாது. இப்படிப்பட்ட சரிசரத்துக்காக ஆத்தமத்தை நககத்திலே தள்ளுகிறதற்கு நிமாயமுண்டோ? இதைப்பொரு உவமை யிலுலே வெளிப்படுத்தவோம். அதெப்படியென்றால், ஒரு மனுஷன் ஒரு நாள் வனத்திலே போகிறபோது அவனுக்கெதிரே ஒரு துஷ்டமிருகும் வந்து வெருட்டினது. அதைக்கண்டு அவன் யதறிடுகிற நேரத்தில் ஒரு குழிக்குள் உருண்டு விழுந்துவிட்டான். அப்போதந்தக் குழியினிடமாக வளர்ச்சிருந்த ஒரு மரத்தினுடைய கொம்புகள் மேற் கிண்கிக்கொண்டு குழியிலே விழாமல் அந்தக் கொம்பைப் பிடித்தேறி மரத்திலிருந்து பார்த்துப்போது அநேக துஷ்டமிருக்கிகள் இவனைப் பிடிக்க ஆசையோடுப்போது விழுவானென்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அவன் இருக்கிற மரத்தினடியைப் பார்த்து போது சுறுப்பெவியும் வெள்ளெவியுமாக இரண்டெவியும் அந்தமரத்தின் வேர்களை எல்லாம் கடித்துக்கொண்டு வருகிறதினல் மரம் விழுகிறதாயிருக்கின்றது. இதை இவன் கண்டு மரத்திலிருந்து தப்பிப்போகிறதற்குக் குழியருகாயிருக்கிற செடிகளைப் பிடித்தேறவாமென்று போலான். அங்கே நாலு சர்ப்பங்களிவனை வரவொட்டாமற் சீறி வாய்பிளந்து கடிப்போடுமென்றிருக்குது. இவன் அந்த மரத்தினுயர்ந்த கிணியிலேறிப்போலான், நடுக்கிணியில் ஏறிப்போகிறபோது ஒரிலையிலிருந்து கொஞ்சத்தேன் விழுக்கிறதைக் கண்டான். அதைக் குடித்து நன்றாயினித்திருக்கிறதைக் கண்டுதள்ளி தள்ளியாய் விழுக்கிறதேனைக் கையிலேந்திக் குடித்துக்கொண்டிருந்தானல்லாமல் தான் அதிலிருந்து தப்பிப்போவதற்கு மேற் புத்திவசாரியாமற் போனானுக்கையால் அவனிருக்கிற மரமும் விழுந்து அவனுய் கடிக்க குழியிலே விழுந்தான். விழுந்தவுடனே அங்கிருந்த துஷ்டமிருகங்கள் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டுபோட்டன. இந்த மதிக்கெனப் போலநேகம் பேர்கள் பூலோகத்திலே உண்டு. அதெப்படியென்றால் தாயாருடைய கருப்பத்திற் செனித்தவுடனே தூர்க்குணமானது எல்லாரையுமிரட்டிக்கொண்டிருக்கும். அதிலிருந்து தப்பி உலகத்திற்கு பிறந்தார் சீவனென்கிற மரத்தினுதரவாகக் கொஞ்ச நாள் இந்த உலகத்தில் இருப்பான், எடுத்த சரிசரத்திற்குள்ள விடமுள்ள நாலு பூதங்கள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதித்துச் சரிசரத்தை அழிப்போடுமென்று நாடோறும் மனுஷருக்கு விக்கினம்பண்ணிக்கொண்டுவரும் மனுஷன் சீவிக்கிற நாள் கறுப்பெவில வெள்ளெவி போலிருக்கிற இரவும் பகலும் நாளாகி நாட்கூடாமதமாய் மாதக்கூடி வருஷமாகி வருஷமு நாளும் கட்டு போகப்போக மனுஷனுடைய ஆயுசு குறைந்து மரணம் வரும். பிற்பாடு துஷ்டமிருகம்போல் இருக்கிற பற்பல பசாசுகள் அவனை நரகக் குழிக்குக் கொண்டு போகப் பார்த்திருக்கும். இந்த அடைவே மனுஷன் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கிற வினையை மறந்து போய்த் தப்பிப் போகிறதற்கான பரகதி வழியை விசாரியாமல் ஒரு தள்ளி தேன் போலிருக்கிற உலக பிரபஞ்ச வாழ்வுகளுக்காக ஆசைப்படுகிறான். பின்பு துஷ்டமிருகங்கள் கையில் அகப்பெவிலைப் போலச் சொற்ப பிரபஞ்ச வாழ்வுகளுடைய செல்வத்திற்குமுக்கிறபோது சமுதியிற் சீவன்பார்ந்துபோய்மரணமடைந்து நரகபாதானத்திலிருக்கிற பசாசுகளை கையில் என்மென்றைக்கும் அடிப்படவும் வேக்கிறி நினைத்த கடுமையான நரகபாதானத்தில் எப்போதும் அவக்கவருவான். நித்தியபரகதியை அடைய மனதுள்ளவன் இவ்வுலக பிரபஞ்ச வாழ்வுகளை மம்பிலுல் இந்த மோசம் வருடென்று அவைகளை மரணம் வருமுதலே நீ யோசனைப்பண்ணி

தித்திய சீவியமாயிருக்கிற அழியாத மோட்ச பாக்கியத்தைக் கொடுக்கிற கத்தரை மாத்திரம் துதித்து அவருடைய வேத கற்பனை பின்படி மரணபரிபந்த நடக்கக்கூடவாய்.

ஆறும்வீத்தியாசம் கிறைந்தது.

தறள்—யக. அதிகாரம்.

சேய்நன்றியறிதல்.—On Gratitude.

ராரு. உதவியரைத்தன்றுதவியுதவி செய்ப்பட்டார் சால்பின்வரைத்து.

பு. கைம்மாறு உதவியானது காரணம்பற்றியும் பொருள்பற்றியுங்காலம்பற்றியும் முன்செய்த உதவி அளவையுடையதன்று. அந்த உதவியைச் செய்யப் பெற்றுக்கொண்டவருடைய மேன்மையின் அளவைக் கொண்டிருக்கும் என்று.

The benefit itself is not the measure of the benefit; the worth of those who have received it is its measure. Drew.

The exalted mind no benefit esteems
By mere return repaid, but by the scale
Of its own greatness measures each. Ellis.

ராசு. மறவற்கமாசற்றார் கேண்மைதுறவற்க துன்பத்துட்டுப்பாயார்ந்தபு.

பு. துன்பம்வந்தகாலத்திலே தனக்கு ஆதாரமாயிவருடைய சினேகத்தை விடாதிருக்க; அறிவு ஆசாரங்களிலே குற்றமற்றனருடைய நட்பை மறவாதிருக்க என்று.

Forget not the benevolence of the blameless; forsake not the friendship of those who have been your staff in adversity. Drew.

ராசு. எழுமையெழுபிறப்பு முள்ளுவர் தங்கண் விழுமந்துடைத்தவர் நன்பு.

பு. தம்மிடத்து அடைந்த துன்பத்தை நீக்கினவருடைய சினேகத்தை எழுவகைப் பிறவிக்குணங்களை யுடைய தமது எழுவகைப்பிறப்பிலும் நினைப்பார் நல்லோர் என்று.

The wise will remember throughout their seven-fold births the love of those who have wiped away the falling tears from their eye. Drew.

தேன்சமுத்திரத்தீவில் நடந்த சங்கதி.

(Missionary Enterprizes in the South sea.)

[Continued from page 195.]

மேலும் அடுத்ததிவொன்றிலுள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்கும் அஞ்ஞானிகளுக்கும் யுத்தமுண்டான பொழுது கிறிஸ்தவர்கள் சங்கரித்துக்கொண்டு வருகிறதைக் கண்ட அஞ்ஞானிகள் பயந்து தங்களுக்கு இரங்கச்சொல்லிக் கேட்டவிடத்திலும் அவர்கள் இரங்கா

மல் அநேகரைக் கொலைசெய்தார்கள் என்பதைக் கேள்விப்பட்டு மெத்தத் துக்கப்பட்டேன். ஆகிலும் இக்கிறிஸ்தவர்கள் இவ்வளவு கொடுமையான பாவத்தைச் செய்வார்களோவென்று அதிசயப்பட்டத் தேன்வயில்லை, ஏனென்றால் அந்தத் தீவாருக்குப் பழிவாங்குகிற குணம் ஒரு பழக்கம்போலவும் கியாயம் போலவும் எண்ணப்பட்டிருக்குது. ஒருவனுக்கு வேறொருவன் சேதஞ்செய்யுங்காலத்திற் சேதமடைந்தவன் சேதஞ்செய்தவனுக்குச் சரிக்குச் சரிக்கட்டாமல் விட்டால் தன் பிள்ளைகளில் எவனொருவன் எத்தலைமுறையிலென்குதல் அவனிடத்தில் அல்லது அவனுடைய பின்னரையில் உள்வளர்கள் எவர்களிடத்திலென்குதல் பழிவாங்கும்படி ஆணைசெய்விப்பார்கள். இந்த ஊரில் வழக்கமாய் எவியிறைச்சி சாப்பிட்டுவருவதினாலே அந்தைச் சாப்பிடுவது பாவமோ அல்லவோவென்கிற கேள்வி ஒருமுறை கூடின கூட்டத்தில் வந்தது. ஏனென்றால் இத்தீவார் வெகு பிரியமாய் எவியிறைச்சியைச் சாப்பிட்டு வந்தார்கள். அதற்கு நான் எவியிறைச்சியிலும் ஆட்டிணைச்சி பன்றியிறைச்சி மிகவுஞ்சுவையாயிருப்பதில் அவைகளைக் கெட்டியாய் வளர்த்துச் சாப்பிடுங்கள் எவியிறைச்சி புகிப்பதுள் குற்றமல்லவென்று சொன்னேன். ஒய்வுநாட்செலவுக்காகவுஞ்சு சனிக்கிழமைகளிலே எவியைப்பிடித்து வைத்திருப்பார்கள். இந்தத் தீவில் எவிகள் எவ்வளவு ஏராளமென்பதைக் குறித்து முன் ஒரு பகுதியிலெழுதியிருக்கிறேன்.

பின்னும் நான் கவனித்த காரிடமொன்றென்பவெனில் இத்தீவிலுள்ளவர்கள் சேற்றில் ஒரு விதமான கிழங்கைப் புதைக்கையில் அந்தச் சேற்றை உழக்கிப் பண்ணெட்டுத்திறுவர்கள் பதினாறு வயதுக்குக் கீழான பெண்பிள்ளைகளுக்கிழைக்காமாயிருந்தார்கள். அந்த வேலையை ஆடவர்கள் பெண்பிள்ளைகளைக் கொண்டு செயல்க்கிறதற்கு இடத்திற் போதகம்பண்ணப்போயிருந்தவர்களுடைய மனைவிகளிலொருத்திக்குப் பிரியமில்லாதிருந்ததினாலே அந்த வாடிக்கையை எடுத்துப்போடும்படி அவள் என்கூறே போகினாள். அப்படிச் செய்வது சரியென்பதாக நானும் உணர்ந்ததினாலே அதை அவ்விடத்திலுள்ள ஆடவர்களுடனே பேசி, அந்தப் பழக்கத்தை நீக்கிவிட்டேன் அப்படிப்பட்ட சேதிபோஷமான காரியத்தை நினைப்பூட்டுவதற்காக அவர்களெல்லாரும் ஒரு விருந்துபண்ணி எண்ணையும் அந்தவிடத்துக்கு அழைத்தார்கள்.

அநேகநாளாய் அவர்களுக்குள்ளே பிரசங்கம்பண்ணியும் அஞ்ஞானிகளாயிருந்த பிரதானிகளைக் கண்டு சந்தித்துப் போதகர்களுக்கு ஆலோசனையும் பள்ளிக்கூடங்களிற் படிக்கிற பிள்ளைகளுக்குப் புத்திமதிக்கையுஞ்சொல்லி இன்னும் அனேகம் ஆசிரியாதவர்கள் அவர்களுக்குண்டாகத்தக்கதாக உறுதியாய்த் தரித்திருக்க அவர்களுக்குப் புத்திசொன்னபின்பு அவ்விடத்தை விட்டுப்பறப்பட்டோம்.

(தர்அநகம்) ஆண்டு திரும்ப நானும் (பஸ்கோற்று) என்பவரும் (இராயதோங்கு) தீவுக்கு இராசாவாகிய (மாகி) என்பவரும் இந்த மங்கால தீவுக்கு வந்த பொழுது தேவாராதனைக்கான கொலிசைச் கிறப்பாய்க் கட்டி முடித்திருந்தார்கள். தேவாராதனையை நடப்பிக்கக் கோவலுக்குட் போகையில் (நூகந) சனங்களையு கூடியிருந்தார்கள். (பஸ்கோற்று) என்பவர் ஒரு அதிகாரத்தை வாசித்துச் செயம்பண்ணினதின்மேல், நான் ஏசாயா தீர்க்கநரிசனத்தில், உட. அதிகாரம் எம். வசனத்திலுள்ள "இந்த வீட்டை நாம் நம்முடைய மகிமையினால் நிரப்புவோமென்று சேனைகளின் கர்த்தர் உரைக்கிறார்" என்ற வாக்கியத்தை எடுத்துப் பிரசங்கம்பண்ணினவேனையிற் சனங்கள் மிகவுங் கருத்தாய் உற்றுக்கேட்டார்கள்.

இன்னும் அனேகர் அஞ்ஞான இருளிலே இருந்ததினாலே அவர்களுடைய ஊர்களிற் போய் உப. நகிக்கவேண்டுமென்றெண்ணி முதன் முதல் பிரதானியுடைய வீட்டுக்குப் போனோம். அவர் எங்களை ஆசார உபசாரஞ்செய்து ஏற்றுக்கொண்டு எங்களுக்கு வசதியாகச் சனங்களுக்கு ஆளாப்பி அழைப்பித்தார். எங்களிடத்தில் வந்த யாவரும் நாங்கள் சொன்னவைகளை மிகவுங் கருத்தாய்க் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அந்தப் பிரதானியும் வயதுசென்றவரானதினாலே தான் சீக்கிரம் இவ்வுலகத்தை விட்டு விடவேண்டியவருமென்றெண்ணிச் சொல்லப்பட்ட காரியங்களை அதிகமாகத் தியானித்துப்பார்த்தபேனென்கிறதாக வார்த்தைப்பாடு யண்ணினார். [தொடர்ச்சி.]

பிரமபத்திரப்பயன்.

[From "Dr. Mussey's Essay on the Influence of Tobacco."]

(Continued from page 195.)

ஒருமுறை ஒரு கொழுப்பான பூயினுதநாவில் மூன்று துளி யுசையிலுத் தயிலத்தைத் தடவின போது இரண்டு மூன்று நிமிஷத்துக்குள்ளாக அதின் கண்கள் திங்கித் திக்குமுக்கடைத்து விடிகொண்டதுபோல இரண்டு மூன்று முறை சமுந்து தலைகிழுகிழைப்புகொண்டு விழுந்திறந்துபோயிற்று. இன்னும் வேறொரு முறை ஒரு பூயின் நாவில் ஒரு துளி தயிலத்தைத் தடவின போது ஏறக்குறைப ஐந்து நிமிஷத்துக்குள்ளாகத் தன் செவிகளை அசைத்துச் சத்தித்து மேன்முகச்செறிந்து வலியுண்டாய் விழுந்திறந்துபோயிற்று. ஒருவேளியின் நாகியில் ஒரு ஊகியினுதியை அத்தயிலத்திற்கு யத்தத்துத் தடவினபோது அவ்வெவியானது தியங்கி மயங்கித் தெறிக்கெட்டு விழுந்து ஆறு நிமிஷத்துக்குள்ளாக இறந்துபோயிற்று. ஒரு அணியின் நாவில் இரண்டு துளி தயிலத்தைத் தடவினபோது அது அது உருண்டு புரண்டு தழும்பு தூசு கையெறித்து திக்குமுக்கடைத்து இறந்துபோயிற்று. ஒரு பெரிய நாயின் நாவிலே ஐந்து துளி தயிலத்தை ஊட்டின போது அதுகொஞ்சவேளைக்குள்ளாகத் தரையிலே விழுந்து திரும்ப எழுந்து சத்தித்துப்பின்னும் விழுந்து மேன் முகச்செறிந்து முழிக்கிபிதுங்கிக் கால்களை அமுத்து மலங்கழித்து பின்பு கொஞ்சஞ் சுகமடைந்து சற்றுப்பின்பு எழும்பித் தள்ளாடி நடந்தது. அதைப்பார்த்து இன்னும் இரண்டு துளி தயிலத்தைத் தடவினபோது மூச்சில்லாமையாயும் முழிகள் புரண்டதாகவும் வந்தது. சற்றுப் பின்பு முன்னிருந்த விதமாகத் தன் இடம்புகளை அசைத்து பிறமுகச்செறிந்து கொஞ்சவேளைக்குப் பிறகு கண் முழித்துவாயும் நுரைதள்ளிப் புரண்டது. உடனே வேறொரு துளி தயிலத்தை அதன் நாகியிலே புரட்டினபோது மூச்சுவிடக்கூடாமலும் அலகுகள் கிட்டப்பட்டதாகவும் கிடந்து கொஞ்ச வேளையால் செத்துப்போயிற்று.

(இன்னும்வரும்.)

ஞானகீதம்.

[Satirical Poem on the Superstitions of the Hindus.]

உஉ. சாதிகள் ஞானஸ்தானப்பேரை மாற்றியகொடும்.

உஉஎ. ஞானஸ்தானப்பேரை மாற்றிக்கொண்டுபல லாவினயானபெரிட்டுக்கொண்டு இனத்தனமான லோகவுத்தியோகத்துக் கொத்துப்பண்ணினதென் ஞானப்பெண்ணே.

உஉஅ. உன்னுட்பேர்தனை மாற்றிக்கொண்டு புலகத்தார் பேருனக்கிட்டுக்கொண்டு வின்மாயிப்படி வேஷம்போட்டாப்போலே மேன்மையாப்போலயோ ஞானப்பெண்ணே.

உஉக. வாழ்வைத்தருபவரைடியோவுளை வாழ்கவைப்பவரைடியோ வாழவைத்தருபவனை மறந்தால் நீ வாழ்ந்திருப்பையோ ஞானப்பெண்ணே.

உஉஈ. அக்கியானக்கோலிவிற்குள் வேடிக்கைபார்க்க விடாரென் மருகிப்பயர் ததனூல் தற்குறியாயொரு பொட்டுப்போட்டுக்கொண்டு தொடர்ந்துபோனதென் ஞானப்பெண்ணே.

உஉஉ. சந்தடியோடே சந்தடியாயவர் சபைக்குட்புக்கி யிருக்கையில்ல விர்தையாயுள் தன்னெறியும் புத்தியும் வேற்றுரவானதென் ஞானப்பெண்ணே.

உஉஊ. அந்தச்சமையத் தொருவன்வந்து நீ யாரென்க நான்திற மூர்த்திகக னெந்தன்பேர் ராமசாயியல்லோ லென். தெப்படிச்சொல்லுவாய் ஞானப்பெண்ணே.

சாதிகள் கண்விழிப்பு.

உஉஊ. காலத்தாலே யெழுந்திருந்து வொரு கண்டவன் கண்ணில் விழித்தாக்கூற

சோலியர் தநாளுண்டாகிலவன் தோஷியென்பதென் ஞானப்பெண்ணே.

உஉச. துற்குறிகண்ணில் விழித்தேனே கன தோஷிகண்ணில் விழித்தேனே குக்கவில் கண்ணில் விழித்தேனே யென்று குலைத்துநிப்பதென் ஞானப்பெண்ணே.

உஉடு. அங்கவன் நன்னை நீ கண்டதினாலுளக் காகாத்தியங்களுண்டானு விங்குணபங்கவன் கண்டதினாலவன் ரெட்சிக்கப்பட்டானு ஞானப்பெண்ணே.

உஉசு. கண்ணாடித்தன் கருங்குரங்கு பெருங் காரானைவேந்தனைக் கண்டாக்கால் மண்ணாடுசேதம் வராதெனச்சொல்லிய வழையேதடி ஞானப்பெண்ணே.

உஉஊ. கண்ணாடி கண்ணாடிக்காரன் கண்டான் அந்தக் காரானைமாவுத்தன் தானுங்கண்டான் மண்ணாடும்ராசினப் பித்தனை யுகத்தை மற்பெவர் காணாதார் ஞானப்பெண்ணே.

உஉஊ. கருங்குரங்கை விழித்தாக்காலுள் தன் காரியமெல்லாங்குடும்பென்று கருங்குரங்கினு மாத்தத்தின்புத்திரன் கற்றியாய்ப் போனானு ஞானப்பெண்ணே.

கதைகள்.—Fables.

ஒரெனிய பிரமணன் வெகுநாளாய் வடைதின்ன அசைக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் ஒருநாள் பிரயாசப்பட்டுக் கொஞ்சம் உருந்தும் எண்ணெய்யும் பின்னும் அதற்கு வேண்டிய சம்பாரங்களுக்கு சம்பாதித்துப் பெண்டாட்டிகையிலே கொடுத்து அதை தூயவடையாகச் சுட்டுச் சீக்கிரமாகக் கொடுவென்றான். அவன் சுடச் சேதானே யொவ்வொருவடையாகத்தின் றுவிட ஒரு வடை மாத்திரம் புருஷன் முன்னே கொண்டு வந்து வைத்தான். அவன் என்னை தொண்ணூற்றென்பது வடையெங்கமுண்டாயென்றான் நான் தான் தின் றுவிட்டேனென்றான். ஆ, அத்தனையும் எப்படித்தின்றயடியென்றான். இப்படித்தான் தின்றேன் காணமென்று அந்த ஒரு வடைபையுமெடுத்துப் பிட்டு வாயிற் பொட்டுக்கொண்டான். பார்ப்பானேமாறினான்.

ஒருத்தி அடிமும் விவேகமுமுள்ள ஒருவனைக் கவியாணம் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டுமென்று வெகுநாளாகக்காத்திருந்தாள். இரக்கச்சே ஒரு அமுமுள்ள புருஷனொருநாள் வந்தான். அவனுக்கு விவேகமிருக்குதோ அவன்றறியப் பேச்சுக்கொடுத்துக்கொண்டிருந்தாள். அப்போது அவன்கே சடசடவென்றது அவன் அது என்னவென்றான், அது உடம்பென்றான் ஆனால் அதுவொற்றிமருபிட்டுக்கிரகாகாதுகுடையவேண்டுமென்றான். உடம்புக்கிறகிருக்குமா மூடா போவென்றனுப்பி விட்டான். பிறகு சிலநாட் பொறுத்து வேறொருவன் வந்தான். அவனுடனே முன்னொருமூடன் உடம்பிலே இறகுபிடுக்கி வரச்சொன்னுனென்றான். அதற்கவன் கிரித்து ஓகோ அவன் ஆமையென்று நினைத்தானுக்குமென்றான். இவன் அவனிலும்மூடனென்றெண்ணி இது இவளுக்கவளெழுந்துண்பாளென்னுங்கதைபோலிருக்குதென் றிகழிந்து போகச் சொன்னான்.

ஒரு குடியானவன் பத்தோவைத்துமுது பயிரிட்டுச் சீவனம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அந்தத்தடவை யுழுதபுழுதிக்குஞ் சாவிக்குள் தீர்வையிட்டுத் தீவாணத்தார் பணம்வாங்கினார்கள். அப்போது பத்தோர் குண்டைகையுள் தானியதவசங்கையுள் துணிமணிகளையும் விற்றுத் தெண்டமிறுத்தான். பின்னும் பழமுதல்பாக்கிக்காகத் தரவுகாரன்வந்தான். அவனைக்காணும் கட்டென நீர்சீலையோடே யோடுகிறபோது வழியிலேவருகிற வேறொருசேவகனைக் கண்டு பயர் தங்கிருந்த சைனகோலிலே புருந்தான். சைநலக்கிரகம் தீர்வானியாயிருக்கிறதுகண்டப்பா நான்பத்தோவைத்துப் பயிரிட்டுக் குளிசீலையுடனே யோடிப்போகிறேனென் தீ எத்தனையோபயிர்வைத்துக்கட்டா யுனென்கிறதக் கோவணமுயிலலாமற்போச்சுதெனென்று கட்டிக்கொண்டமுதான்.

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Jaffna, October 24th, 1844.

HINDU TESTIMONY IN FAVOUR OF THE BIBLE.

[Extract from an Essay, entitled "Woman as she is in India," written by a young married Hindu, educated at Madras, but not a professor of Christianity, taken from the Native Herald for Oct.]

There is not in the world one religious book which is so plain as the Bible. All the Hindu religious books are only books for the learned, but the religious book—the Bible, is a book both for the learned and the ignorant. As God is the author of this Book, and as he made it for all people, he made it in such a manner, as that it may be useful both to the young and to the old, both to the learned and to the unlearned. We know that the soul of a child is as precious to God as the soul of a man, and as the happiness of both of them depends upon his word alone, he will not give a book that will be useful only to men. It is impossible that he would do so; he is not selfish like a man that perishes; he knows what is best for mankind; he gives liberally to every one that asks him; he is omniscient, he knows what will suit a young mind; therefore it is that he gave such a plain book as that. If the Hindu women instead of bothering their heads with acquiring only their own languages, were to read this precious book in English, with proper Tamil and Telugu translation, it would be a great blessing to this benighted country. I am sure that they would be able to read English sooner than either Tamil or Telugu; and, what is more, they would soon be able to understand the book which ought to form the main branch of their study. For what will their learning signify, unless they understand the Bible! Therefore I would begin to teach them English at once, along with the vernacular languages of their country.

Secondly, it abounds with pure morals. There is not one book in any language in the world, which contains so many excellent morals as the Bible. The principal knowledge which Hindu boys and girls ought to learn at school is the knowledge of God. All other knowledge ought to be made subservient to it. The only book which will teach this knowledge is the Bible. It abounds with pure morals. Each vein in this book is as precious as the diamond. It contains an unbroken chain of truths. To every soul that loves them they are sweeter than honey and the honey-comb. There is not one book in the world which can be compared to it. All other books are books of men, but this is the book of God. As God is superior to his creatures, so is his book superior to the books of men. The one is the wisdom of God, and the other is the gathered wisdom of men. The one contains heavenly doctrines, the other earthly doctrines. As the heaven is far higher than the earth, so are the doctrines of heaven. We all know that man is a sinful creature, consequently whatever he makes will be as sinful as himself. Hence it is that all the productions of men contain very few pure morals. If at all there is any book in the world which can raise the moral character of man, it must be the Bible. I would recommend no other book to the Hindu women than this book. Our great object is to see the moral character of the Hindu women raised. It is only such a book as this which is full of morals that will produce the effect we desire. Let us, therefore, my dear countrymen, begin to teach the Bible to our women, and that through means of the pure English language, side by side with the vernacular languages.

Thirdly, it teaches the true knowledge of God and his attributes. No other book in the world so clearly sets before our eyes the knowledge of the true God as the English Bible. All the Hindu books teach the knowledge of other gods or goddesses. They do not teach us that God is one; they speak something about an unknown God. No man who reads these books can have a proper knowledge of God; he is as ignorant of God as he was before he read them. The only book which teaches this knowledge is the Bible; and if this book were introduced among the women of Hindustan, it would be a great blessing to them. The Hindu women, instead of perishing like the beasts for lack of this knowledge would fill their minds with divine truths, and die like creatures that have souls. What book is there in the world which teaches this knowledge? Will the Veda teach it? No, all that we know by the Veda is, that there is a God, who is beyond our comprehension; he is an unknown God. If this book, that is, the Bible, were to be used in the schools of Hindustan, I am sure that the people would soon know the difference between the Gods that they now worship and the God of this book.

Fourthly, it points to us the true way of salvation. What Book in the world points out this? Do the Hindu books point out this? No, all that we know by these books is that the soul of man can be saved, either by mortifying itself, or by taking a tedious pilgrimage, or by bathing once in the river Ganges. How can penances take away our sins? Suppose we mortify our body, and inflict wounds upon it; will that cleanse our soul from sin? No; there is as much difference between the body and the soul, as there is between spirit and matter, consequently, the wounds inflicted upon our body cannot take away the sin of the soul. It is the soul that is responsible to God and not the body. Suppose our body covered with sores, though we take a long journey to some holy shrine or bathe in the river Ganges, or inflict penances upon our body, will these things remove the sores of our body? No, they will only increase them. It is the same with our souls. How can the penances inflicted upon our body and foolish pilgrimages cure the diseases of the soul? No, it is unreasonable to think so. They will only augment our diseases. The only way by which a man can get his bodily disease cured is by showing it to a skilful physician, and by taking his medicine. The great and the best physician that is appointed by God, to cure the diseases of our souls is Christ. Unless we show to him the disease of our souls and take his medicine, we cannot get our disease removed. The medicine which this physician applies is his doctrines. They are sweeter than honey and the honey-comb, and able to cure the soul. This doctor whom I mention is not a hard doctor; he is a doctor full of love and compassion; he did not give either gold or silver; but he gave himself in order that he might be appointed as the doctor of the world. He is not a

doctor who will not hear, but he is willing and ready to save all those who will apply to him. He calls every one who is in need of help to come to him; and, what is more wonderful, he gives his medicine for nothing. This is the true Saviour of the world, and He is found only in the Bible. If this Saviour were made known to the women of India, it would be a blessing to themselves, and to their sons and daughters. The Hindus, instead of worshipping stocks and stones, and taking foolish pilgrimages would worship the true God, and make a true pilgrimage to heaven. All the idols, which have been held in such high veneration among the Hindus would be converted into stones and used for the walls of the houses. Above all, the people would find the true and the only way of salvation. My dear countrymen, if such are the blessings that can be conferred upon our women by the Bible, let us begin to teach them soon. As long as we continue reading the Hindu Shastras, we will neither learn the knowledge of God, nor of Him who gave up himself for our sins. Therefore, my dear countrymen, let us communicate to them a knowledge of the English language along with a knowledge of their own and above all of the Bible, which alone confers so many blessings upon the people who know and practise it in their lives.

Superstitious opinions respecting Benares.—The station in India where I have laboured is Benares—one of the largest cities in Hindustan. It is situated on the banks of the Ganges, 421 miles north-west of Calcutta; its population amounts to about 500,000 souls. There are about 70,000 Mohammedans; the rest are all Hindus. Among the Hindus, we have about 30,000 Brahmins. Benares is therefore called the Brahminal, or the Holy city; and the natives believe, and assert, that it is 30,000 steps nearer to heaven than any other part of the world; and that is just in the centre of the earth. Ten miles around it they affirm to be holy ground; and whoever dies within that space, though he should have committed the sins of the whole world, is sure to go to heaven. The consequence is, that every year a great number of natives and many rich men come to Benares, in order to die there and insure as they say, a speedy entrance into heaven.—*Rev. C. B. Leuppolt.*

Golden Rules for News-papers Correspondents.—Never write on both sides of a sheet sent to a News-paper. Your copy must often be cut into many pieces, and a sheet written on both sides is a plague and a sorrow, often delaying the articles of the paper. Never send an article to an editor unfinished. When he hears or reads that you have scrawled it off hastily, left it full of imperfections, &c. he mentally resolves to put it quietly in the balaam box the moment you are out of the way. Never fall into the serious mistake of imagining that because a man writes a sorry hand himself, he is partial to that sort of chirography. Remember that he is always writing and generally at hand to correct any errors in his proofs, while you will not be. Write plainly if possible; write decipherably, any how, or do not write at all.—*Calcutta Eng.*

Exemplary Character of a little church of Karens at Tavoy.—At Tuttoo, or Ya, we spent two weeks, during which time we held daily religious meetings, for preaching, examining the church members preparatory to the Lord's supper—and attending to applicants for baptism. The members of this church have from the first, been remarkably steadfast in their profession of Christianity and punctual in the observance of Christian duties so far as their knowledge extends.

The church was constituted in 1836, and from that time to this not an individual has been excluded or has deserved to be, so far as their conduct has come under our observation, for any immorality. This season however we judged it necessary to suspend 4 members from a participation of the sacrament of the Lord's supper; one for a disregard of the Sabbath in travelling; two for ill-treating their wives; and one for unkindness to a sick daughter; (the last however does not belong to this church.) These individuals professed penitence; and we hope the discipline of the church will have an effect through the blessing of God, to deter them and others from the like conduct in future.

This Church has just completed a very neat, commodious, and substantial place of worship, which cost them 30 Rupees, or about 3 dollars and a quarter to each family, in cash, besides considerable personal labour. This we deemed as much as they were able to do this year, particularly as their rice crop came in very light and we did not therefore solicit any aid from them to the funds of the Tavoy Mission Society. Yet when some of these individuals saw in the "Karen Star" what other churches had contributed, they expressed their regret that they had not some money left for this object also.—*Rev. Mr. Wades' Journal.*

KARENS AT MERGUT.—Great changes have been taking place; all the measures of the new commissioners are those of a Christian ruler. I could not have adopted plans, had the government been in my own hands, better calculated to advance the interest of the people, or of religion. The Karens feel that God has visited them, and seem to be turning in a mass to the living God. Native officers, who have oppressed and opposed the advance of the Gospel are now in disgrace and come to us for help.

A new impulse has been given to education among the Karens—they are placed on a level with the Burmans and are eligible for any office now held by the latter; which was never the case before. I have given up some of my best men, or expect to do so, for head men, or officers at Court. One Christian Karen has just been made the head or governor of all the Karens to the north of Mergut, as far as Tavoy province, with a salary of 25 Rupees per mensem; a writer at 15 Rupees; and two Peons; wholly exempt from Burman influence. The Karens will emerge from their darkness and servitude and turn in a body to Christ. They feel intensely and manifest a determination to learn to read.

ARRACAN—Ravages of Cholera.—*Ongkyoung, Magerzin, and Baumeé depopulated.*—The extracts which follow, and which so painfully contrast with the preceding, are from a letter just received from Mr. Abbot, dated Sandoway, Sept. 15, 1843.—*Baptist Miss. Mag.*

In my last communication, sent in May, I gave an account of the emigration of Christian families to this province from Burmah, and of the prospect of their becoming located permanently and dwelling in peace. But since that time they have seen mournful days. At Ongkyoung they had erected a large and beautiful chapel; eighty dwelling houses were also completed, and the people were beginning to plough and sow the fields; when the cholera—that dreadful scourge.

broke out in the midst of them, and raged and spread with a fatal rapidity. *One hundred and thirteen* persons died in a few weeks. Whole families were swept away;—a panic seized the poor people and parents caught up their little ones in their arms and fled to the jungles. Some of them crossed the mountains and reached their old homes in Burmah; others halted at other villages, where the Cholera had not as yet appeared, and waited for the pestilence to pass away, but a great many of them died in the jungles. Within two months after I visited Ongkyoung, all was desolate, and their chapel had become a habitation of owls.

Another colony of 40 families had settled at Magezzin. The Cholera appeared there also. Fewer died, in proportion to the number of people, than at Ongkyoung; but the village is entirely broken up. The small village around Baume chapel are dispersed, and that spot, rendered sacred by so many tokens of God's presence and by the recollection of so many hallowed seasons there enjoyed with the people of God, is deserted and silent. The pastor (Shway Bay) was the first victim of the pestilence,—an active, useful man,—young and of fair promise.

Distressing Mortality among the Karens in Burmah.—In Burmah the Cholera prevailed for a year, and was particularly fatal among the villages in the jungle. More than five hundred Karen Christians were swept off with that disease during the last year.

COLOMBO.

Inundation.—As usual at this season of the year, the country near Colombo lying to the South of the Kandy Road is under water, and the communication greatly impeded in many places and interrupted at others. The water is running across the road at Grandpass, and at either end of the Bridge of boats so as to render it impassable. The Proprietors of the Kandy Coaches have for the few last days been obliged to have the horses and passengers ferried across in boats between the bridge and the 4th mile stone, changing coaches at either place. Yesterday when endeavouring to take the horses for the Royal Mail across the bridge, the flood was rushing so violently over the bridge between the last boat and the abutment, that both horses and their keepers were swept away. The men, however, seized the branches of a tree amongst which they were driven, and at the same time held the horses until they were rescued from their perilous situation by boats. The horses of the commercial coach were very wisely brought back, and this morning neither coach has started for Kandy. Indeed yesterday's mail downwards stopt at Mahara, as must also to-day.

It is really heart-rending to see the people flying from their houses at Grandpass and over the country inundated, carrying their children and furniture in their arms and going, some of them at least, they know not whither. The destruction of property in the tract of country overflowed is very great, and the distress that must follow will be proportionate.

Fatal accident.—The Observer of Oct. 10, states that Mr. James Shands was drowned near Gampola on Monday morning, in attempting to ride over a new road laid across a paddy field near the river, which was under water. He was in company with Mr. Ackland and Mr. Blackmore, but being a little in advance of the others his horse first sank in the water and he disappeared and was not afterwards seen. Mr. Blackmore was also precipitated into the water, but escaped by swimming and Mr. Ackland was enabled to turn back in safety. Mr. Shands' body was found after four hours and was conveyed to Kandy for burial.

Mail-Coach accident.—As the Kandy mail was coming down the Attempita pass on Tuesday, the reins broke and the coach, horses, driver, and a Portuguese passenger went over the precipice about 40 feet deep. The carriage was broken to pieces, the horses were so much injured that neither of them is expected to survive, but the two men were only stunned.—Captain Fisher and Lieut. Raitt, who were also passengers, jumped out before the coach went over, and escaped unhurt.—*Colombo Obs.*, Oct. 10.

Henry Gaven Esq. has been appointed by the Queen, Superintendent of Police for the Island of Ceylon.

On the 18th of September, a commodious chapel was opened for Divine Service at Dikbedde, near Pantura, for the use of the Wesleyan Mission, and on the 27th another was opened at Matakooly, near Colombo, for the use of the Baptist Mission. On both occasions Sermons in Singhalese were preached, and addresses given (by interpretation) by Sir Anthony Oliphant, who, as well as Lady Oliphant, manifests a deep concern in the spread of Christianity among the natives of Ceylon. The attendance of Singhalese at both the services was numerous, and several European Ladies and Gentlemen from Colombo embraced the opportunities of witnessing the progress of the Gospel.—*Commentator*.

On Sunday the 29th of September, two sermons were preached in Colombo on behalf of the Church Missionary by the Rev. W. Adley of Jaffna, and the Rev. G. C. Trimmell, of Baddagama. The collections amounted to £21. 19. 5.—*ib.*

The Planters of Kandy, and its neighbourhood have subscribed the sum of Twenty Pounds to purchase a Horse for the use of Mr. Thomas Garnier, the zealous and devoted Missionary who is engaged in preaching the Gospel to the Coolies on their Estates.—*ib.*

MADURA.

Madura October 12.—Of the rioters arrested sometime since in the act of disturbing the peace, eighty have been sentenced to work on the roads. Some for seven, others for five, and others still for three years. Many others have been required to enter into recognizance to keep the peace, in default of which to be sentenced to labour on the roads.

MADURA MITE SOCIETY.

A Society with the above name was organized on the first day of October at the Mission house, Madura.—Rev. C. F. MUZZY in the chair. A considerable number of attendants were present. Mr. ASHBURY commenced the meeting by reading a portion of the 21st chapter of Luke, and afterwards he called the attention of the hearers to the former weak state of many flourishing societies and the means by which they were brought to their present flourishing condition, and instilled into the minds of the hearers a zealous spirit that they may think it their duty to spare something in their bounty for the cause and thus help the growth of this Society.

Mr. G. H. HALLOCK, then addressed the meeting, shewing the importance and necessity of such a Society in this benighted land, and that Christians should, as

they have received of others, help for the conversion of their fellow creatures who are bone of their bones, and blood of their blood and who are now dwelling in darkness and death. The Chair man followed with some striking remarks in favour of the Society. Afterwards the regulations given below were read, and the assembly with uniform consent raised up their hands in approbation of the cause; the following gentlemen were elected officers of the Society.

MR. FRANCIS ASHBURY.—*Moderator and Treasurer.*
MR. GERARD H. HALLOCK.—*Secretary.*

Regulations of the Madura Mite Society.

1. That this Society be denominated the Madura Mite Society; the object of which shall be to encourage the circulation of the Scriptures and especially to establish Tamil Schools in and around the Madura villages.
2. That the business of the Society, be conducted by a Moderator, Secretary, Treasurer, Collector, and a Committee, when necessary.
3. That in order to give effect to its design, benefactions and subscriptions be solicited.
4. That each person contributing to the Society one anna or more, shall be considered a member of the Society.
5. That there will be held a quarterly meeting on the first day of every quarter for subscribers and benefactors.

May He who alone can give the increase, deign to smile upon our feeble efforts and crown us with a large measure of his blessing until this benighted land is filled with the knowledge of the Lord as the waters cover the sea.—*Communicated.*

CALCUTTA.

The connexion of the Jesuits with Baboo Muttylall Seal's College at Calcutta has been dissolved. A number of petty provocations is assigned as the reason for this summary measure. The rupture will surprise none; indeed, the only matter for wonder is, that the Jesuits were suffered to continue in office so long. The institution is now under the superintendence of Rev. K. M. Baderjee.—*Madras Rec.*

Serampore.—The report has been revived that the sale of this town to the British Government has been completed, and some of our contemporaries have appealed to us for the confirmation or contradiction of the rumour. We have no authentic information on the subject. There is however reason to believe that the sum which the Danish authorities were authorised to ask for the transfer of the settlement, has been at length agreed to by the British Government, but whether that sum be one lakh or ten lakhs, we have not heard.—*Friend of India.*

BOMBAY.

The Bombay papers state that Alloo Paroo, the notorious villain, who was concerned in the burning of the *Belvidere*, has been captured at Jinjeera, about 50 miles south of Bombay. He was at the head of a conspiracy, which is supposed to have been instrumental in the destruction of not less than a quarter of a million sterling of property.

LAHORE.

The *Delhi Gazette* says the tocsin of war in the Punjab appears at length to sound. The disputes between Heera Sing and Golab Sing must be decided by the sword. It has long been suspected that the country was too narrow to hold the uncle and nephew.

Sheikh Imad-ooden who had been sent to mediate between Heera Sing and his uncle and aunt, is said to have returned without success; and Heera Sing has ordered 20,000 artillery, 20,000 horse, and 40,000 foot soldiers to march against Rajah Golab Sing.

GUALIOR.

An attempt has been made to assassinate Ram Rao Phalkeah, the chief Minister of Gualior. As he was returning home in his palankeen from the palace, and his guards were a little a-head of him, some one discharged a carbine loaded with shot at him. Two men who stood near his palankeen were wounded, but the minister escaped. No trace of the assassin could be discovered. It is said, that there is a deep laid conspiracy to get rid of the Minister and get up a general revolution.

AFFGHANISTAN.

We heard some time ago that the Uzbegs had come down and taken Bamecan. This is now confirmed. Dost Mahomed hearing of this, set out with his army from Cabul, but after proceeding thirty miles, sent for his sons Akbar Khan and Afzal Khan, and pointing out the state of blind security in which the enemy lay gave them 4000 horsemen a-piece to attack them. It is said that the Uzbegs there-upon fled to Bact; and that the three brothers united their forces and pursued them to that city, where a bloody battle was fought in which the three totally routed their opponents, losing only 127 Afghans. Above a thousand fell on the side of the Uzbegs. Thus it appears that the fortunate Dost is delivered from the enemy which threatened him from Turkistan; at the same time that he is relieved from all dread of the Persians, who are now distinctly affirmed not to have taken Herat, and not to be coming down on Candahar.—*Friend of India.*

SALT RIOT AT SURAT.

The new act which imposed an additional duty on Salt through the Bombay Presidency was promulgated at that place on Wednesday the 28th of last month. The next day, nearly the whole of the inhabitants of the city proceeded to the court to represent to the judge the "misery and hardship that were entailed on them and their families by the imposition of a double duty on Salt." Some of the mob pelted him with stones, and smashed several of the windows of his residence. Intimation of the riot was sent to the commandant, who dispatched the troops off duty to the Court. On their arrival, an affray commenced in which an old woman was killed, and several persons were severely wounded. The mob was dispersed after considerable difficulty. On Friday morning, mobs again collected in various parts of the city. The collector, his assistants, the Commandant, and the Fort Adjutant went through the principal streets of the city, endeavouring to quiet the populace. A number of the chief inhabitants were sent for by the Collector

and judge, who requested them to exert their influence to restore order, saying that the Bombay Government would be written to on the subject. The natives then requested the Collector to suspend the operation of the Act; he stated his inability to do so. In the afternoon, the rioters congregated again, and commenced an assault on some of the European officers. These riotous proceedings constrained the public authorities to call out the military again, and as the mob would not disperse, volleys of blank cartridge were fired; but this only produced roars of laughter. The military were then ordered to fix bayonets and charge, which obliged the people to give way; on the retirement of the sepoys, they assembled again. In the evening, Sir Keith Arbuthnot, the Judge, appeared again, accompanied by the European residents and told the populace he would give them five minutes to return to their homes, after which he would order ball cartridges to be fired. This had the desired effect, and the city was quiet for the night. A native letter, quoted in the *Gentleman's Gazette*, states that several of the rioters were arrested on Friday, and that the mob broke into the Guard-House and released them the next morning; and on Saturday the 31st of August or Sunday the 1st September, Sir Keith Arbuthnot suspended the Salt Act and the rioting ceased.

As soon as intelligence of these proceedings reached the Governor, he returned to the Presidency, and the next day, Saturday the 7th of September, issued a proclamation stating that the act which increased the duty on salt (xvi. of 1844.) had in view also the abolition of Town duties and other cesses to which the people were subject, that this abolition, from unavoidable circumstances, was not promulgated simultaneously with the Act; that the people were therefore subject both to the old and the new taxes, and that the Governor, with the view of affording relief to the people from double taxation, was pleased to suspend the collection of all Town duties and all taxes on trades and professions, &c. pending the decision of the Government of India.—*Friend of India.*

புதினச் சங்கதி.

யாழ்ப்பாணம்.

புதல்நன்னிற் பொய்வழியகற்றாஞ் சீர்செறியிலங்கையிற் சேர்வடநாட்டினுண் நடவாநின்ற நியாயவியாச்சியிங்களின் முறை துறைகளையும் இரத்தக் கொழல் தலங்களின் அரசாட்சியாரின் ஆளுகையையும் குறித்துச் சொல்லப்பட்ட வடநாட்டிழைந்து வாழாநின்ற பிரபுக்கும் மற்றுமானவொருவர் இற்றைக் கேழ்க்குறைய ஒரு வருடத்திற்கு முன்னெழுதிச் சீமையிலிருக்கும் அதியுத்தம தந்தை மகத்துவ பராக்கிரமம் பொருந்திய இராக்கினி அவர்களுக்கு அனுப்பிவைத்த வண்ணப்பிப்பத்திரத்தை இராக்கினி அவர்கள் கடாட்சத்துடன் அங்கீகாரம்பண்ணச் சித்தமாணார்களென்ற சமாசாரம் இந்நாட்களில் இவ்விடம் வந்து சேர்ந்ததாமெனக் கேள்வியுற்றோம்.

கொழும்பு.

இந்தமாதம் அ. தேதி கொழும்பிலிருந்து கண்டிக்குப் போகிற தபாலவண்டி அட்டமிட்டியில் வந்தவேளையில், கடிவாளங்கள் அமுந்து போனதினால், வண்டிலும் வண்டிலிழுத்தோடின குதிரைகளுள் செலுத்தன சாரதியும் அதிலிருந்த ஒரு பறங்கியும் நாற்பதடி தாழ்வுக்குத் தலைகீழாகவழி வண்டிலும்பொரிப்பொரியாய்முறித்துபோகக்குதிரைகளும் அட்டினும்சாவத்தக்கனையாகக் காயப்பட்டார்கள். அப்படியிருந்தும் அதிலிருந்து வேறிருண்டு போவதார் வண்டில் தலைகீழாய் விழுந்து விழமுன்னமே குதித்துப்பாய்ந்து சேதமின்றித் தப்பிக்கொண்டார்கள்.

பெருவெள்ளம்—இந்நாட்களில் கொழும்புக்குக் கிட்டக் கண்டி ருட்டுக்குத் தென்பக்கத்திற் பெருமழைசொரிந்து பெருவெள்ளம்போட்டுத் தெருக்களையும் மூடிப்பாய்ந்துகொண்டு போவதார் சனங்கள் கொழும்பிலிருந்து கண்டிக்குப் போக்குவரத்துப்பண்ணிக்கொள்ளக்கூடாமல் அங்கங்கு அடைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அல்லாமலும் கொழும்பிலிருந்துகண்டிக்குப்போகிற தபால் வண்டிலும் குதிரைகளும் போய்ச்சேர்ந்துகொள்வது கூடாமையால் வண்டிலையும் குதிரைகளையும் வள்ளதிலேற்றிப் பாலத்துக்கிடையே ஒட்டிப்படி ஏதவாயிற்று. இரத்தமாதம் கூ. தேதி பாலத்துக்குமேலாகத் தபாலவண்டிச் செலுத்திக்கொண்டுபோகையில் வெள்ளம் மெத்த மும்முரமாப்ப பாய்ந்து குதிரைகளையும் குதிரைக்காரரையும் அள்ளிக்கொண்டோடிப்போக அவர்கள் தாங்கள் தாலிப்பிடிக்கத்தக்க ஒரு மரத்தின் கொப்புளைப் பிடித்து மற்றக் கையினாலே குதிரைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு வள்ளங்களிலே தொத்தி ஏறிவிட்டார்கள். அல்லாதிருந்தால் அவர்கள் அன்றைத்தினம் மாண்டு போவார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இவ்வட்டத்திற் பெய்த பெருவெள்ளத்தினிமித்தம் சனங்களிடத்துண்டான கலக்கடியைப் பார்க்கிறது மனதிற்கு மெத்தத் துன்பமாயிருக்கும். ஏனென்றால் சனங்களெல்லாருந் தங்கடங்கள் கிறுபாலகாகையுந் தட்டுமுட்டுக்களையுந் காவிக்கொண்டெங்கேபோகின்றமென்றெண்ணியல்லாமல் நினைத்தநினைத்த பட்டிலேயோடிப்போய்விட வெள்ளத்தினாலுழிந்த ஆஸ்திக்கு ஒரு எல்லையிலை.

மதுரை.

மேலைச்சூடுகையொன்றிற் கூற்றைபடி மதுரையிலிச்செலவடந்த வலங்கையிடங்கைக்கட்ச்சண்டைத் காதிக்காரணராயிருந்த எண்பதுநூற்றை நூற்றைகைகள் பிடித்து வியாச்சியம்பண்ணிச் சிலரை ஏழுநூறுக்கும்கிலரை ஐந்துநூறுக்கும்கிலரை மூன்றுவருடத்திற்குமாகத் தெருநூறுக்குச்செய்யும்படி தீர்ப்புப்பண்ணினதுமன்றி வேறுகிலர் நன்னடங்கைக்குப்பிணைகொடுத்தப்போகவும் கொடாதுபோகிற தெருநூறுக்கு செய்யவும் கற்பிக்கப்பட்டார்கள்.

பிரமதேசம்.

அரக்கன் தேசத்தைச் சார்ந்த “ஒங்கியோம்” என்னும் கிராமத்தில் மிகு விஸ்தாரமும் வெகு நேர்த்தியுமான ஒரு தேவாலயமும், எண்பது வீடுகளுந் கட்டப்பட்டாயிற்று. அவர்கள் தங்கள் வயல்களை உழுது எருப்போட்டுச் செய்கைபண்ணிக்கொண்டிருந்த சமையத்திலேதானே கோதாநியாந்தி அங்கு கொழீரமாய் வந்தது. சிறிது கிழமைக்குள்ளே நாய்க், பேர் செத்துப்போனார்கள். சிறிதுவிட்டிலேயுள்ளவர்களில் ஒருவருந் தப்பவில்லை. இந்தச் சனங்களெல்லாந் கெடிமண்டி மலைகளுக்குள் காடுகளுக்கும் ஒடியோடிப்போனவட்டத்திலும் அனேகர் அகப்பட்டிருந்து போக அவர்கள் இருந்த வீடுகளெல்லாந் காடுகளாய்ப்போயின. இன்னும், மேக்கேசின் என்ற கிராமத்தில், ஈ. சமுசாரத்தாரிருந்தார்கள்—அவர்களிலுஞ் சிலர் செத்துப்போனார்கள்.

“யா” என்றகிராமத்தல் நான்கள் இரண்டுகிழமையாகக் கூட்டங்களைவைத்துவந்தோம். இவ்விடம் இளைதாபிக்கப்பட்டிருந்த சபையிச் சேர்ந்தவர்களெல்லாருந் கிரிவிதமாய்க்கத்தடிப்பற்றிப்பிரதிக்ஷைபண்ணுவல்லும் கிரிவிதவர்கள் செய்யவேண்டிய கட்டமைக்கயாதோ அவைகளைச்செய்யுதலிலும் மெத்த விழிப்பாக நிலைகொண்டிருந்தார்கள். சூஅநகசு. ஆண்டில் இவ்வட்டத்தில் இச்சபை ஏற்படுத்தப்பட்டது. அந்நாட்டொடுத்து இந்நாள்வரைக்கும்நான்குநூறுநூறுபுறா சபையானென்றகுதல்அபாத்திரமுள்ளவரைய் நடந்துகொள்ளவில்லை. ஆகிலும் இம்முறைமாதிரம் இராப்போசனமெடாதபடிக்குநாலுபேரைவலக்கிவைத்தோம்ஏனென்றால் அந்நாலவரிடொருவன் ஓய்வநாளிற் பிரயாணம்பண்ணினதற்காகவும், இரண்டுபேர் தங்கள் மனைவிகளைப் பிறக்கணித்ததற்காகவும், மற்றவன் தனது துன்பமுள்ள மகனைப் பட்சமாய்ப்பராபரியாததாழ்ச்சியினாலுந்தான். அப்படியிருந்தும் இவர்கள் நால்வருந் தாங்கள்செய்தது குற்றந்தானென்று எண்ணி அறிக்கையிட்டார்கள். இவர்களும் மற்றவர்களும் இன்னும்விவதித்துள்ளுக்குவைக்குட்படாதபடிக்கு ஆண்டவனனுக்கிரகங்க்கிடைப்பதாக. இச்சபையார் தங்கள்செவ்வாக ஒரு பெரிய யேர்ந்தியான தேவாலயத்தைக்கட்டி முடித்திருக்கிறார்கள். அதின் செலவு அய் ரூபாய். அதற்கு ஒவ்வொருவீட்டாரும், ஈ. வ. இறைசால் கொடுத்தார்கள். அப்படிக்கொடுத்ததுமன்றி அச்சபையாரிற் சிலந்தாங்களாகவும்மின்று மறுகூலக்காரர்களுடைய வேலைசெய்து கொடுத்தார்கள். இந்முறை அவர்களுடைய நெலுப்போகங்கள் மெத்த வாய்க்கவல்லவை அல்லாதிருந்தால் இதிலும் மிகுதியாகக் கொடுப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

காதி.

நிலையைக்காணக் காசியிலங்கைச் சிறங்குமாறூர்தளிற்றிற்க்க வெலையைப்பெருமை அருணையைநினைக்கவெய்தலாமுத்தியென்று அருணைசலப்புராணம் அருணைமா நகர்ச்சூருக்கத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இப்பாட்டிற் கண்டபடி மாபெருமையுடையதான காசிமாநகர் கற்குத்தாவுக்குவடமேற்காய்(சாடக) உயில்காதத்திற் கங்கநதிக்கரையிற் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்வட்டத்தில் இலட்சஞ்சனத்துக்குண்டு அவர்களில் ஏறக்குறைய எய்துபேர் மகம்மது மதத்தஞ்சாரிகள். மற்றவர்களெல்லாரும் இரத்தம தத்ததுசாரிகள். அவர்களுக்குள் நயகூ. பிராமணுக்களுண்டு. ஆகையார் காசிமாநகர் பரிசுத்தலதலம்! அந்நகரத்துவாழ்வேர் பூமியின் கண்ணிருக்குஞ் சகலசனத்திலுந் தாங்களே மோட்சத்திற்கு அயது அடி கட்டிவிட்டார்கள்என்றெண்ணுகிறார்கள்! ஆதலாலு, அவர்கள் பூமியின்நடுமையத்தில் வந்துவிட்டார்கள்போலே! காசியின்கண் ணெவனிகவாழ்வையொருவினாலே அவன் எவ்வீத ஆகாமியங்களைச் செய்தாலும் அவைகளைல்லாம் பிராயச்சித்தமாக அவன் சந்தேகமின்றிச் சொக்கத்துக்குப் போவானும்! ஆகையால் வருடத்துக்குவருடம் அநேகமாய்நு சனங்கள் இவ்வட்டத்திலே செய்து மோட்சபதவியடையும்படி வருகிறார்கள்.

To the Editor of the Morning Star,

SIR,

Availing myself of the impartiality you manifest in inserting communications of your correspondents on different topics of interest, I take the liberty of sending these few lines for publication in one of the numbers of your valuable "Star."

It is not the mere gratification of curiosity that has led me to pen this nor a wish of depreciating your valuable paper by introducing into it, matters of light or trivial nature (as they may appear to some of your readers) but with the main desire of extricating my mind from such doubtful, but important and indeterminate points, and to amuse myself and your readers on such literary topics.

What I mean to bring before you is, the diversity of opinions concerning a Noun singular, when it has a clause of a sentence joined to it by "With."

In the following examples, "Prosperity with humility, renders its possessor truly amiable." "The ship with all her furniture was destroyed." "Not only his estate, his reputation too has suffered by his misconduct, &c." Mr. LINDLEY MURRAY says, that the verb must be in the singular number, as the nouns "Prosperity," "Ship," and "Estate," are the principal agents in the above sentences.

On the other hand, Mr. W. LENNIE affirms, that in these examples the verb must be in the plural number, and produces the following examples in support of his opinion. "The side A, with the sides B and C, compose the triangle." "She with her sisters are well." "The general with his men were taken prisoners." &c. In these examples, he says, that the verb must be in the plural number; but according to Mr. MURRAY'S opinion, that the side A alone is the nominative to the verb, and of course it necessarily follows that the sides B and C have no agency or no share in forming the triangle, and consequently, that the side A alone composes the triangle. But in opposition to this Mr. LENNIE says, that one side cannot form the triangle except with B and C, as subsidiaries; and therefore, the verb should be plural. In the same manner in the other two sentences, the words after "with," are as much the object of discourse as the words before it; consequently they also must be in the same number.

Now Mr. Editor, according to the clear and forcible reasons brought forward by Mr. LENNIE, learners will be led to coincide with his opinion. Above all, Mr. Editor, I am at a loss to determine of which of the above authors is right.

Further, it may be worth while to observe, that such questions, however light or futile they may appear, are of the utmost importance; for they not only tend to embarrass the minds of learners, but also retard their further progress. I send this with an earnest desire of learning rather than with any other motive, and therefore expect, that either you or some of your intelligent correspondents will throw some light upon this subject, and favour me with an answer in an early number of the "Star."

I remain yours,

G. PHILIP.

DEAR MR. EDITOR,

Hoping you will excuse the liberty, I take in sending these lines for a corner in your periodical, I am encouraged to offer a few remarks on the subject of *Native Improvement*.

The benevolent work of improving the Natives of Ceylon was, if I correctly calculate the time, set on foot, more than 20 years hence, not by the unassisted hand of any one particular individual or denomination, but by the joint labor of all Christian bodies (except the Romanists the enemies of improvement as well as religion) viz: Presbyterians, Episcopalians, Wesleyans, &c. And it has effectually wrought considerable change in the native world of different provinces—change, indeed to the better under the all-directing hand of the Almighty. Institutions to promote which are thriving as it were, and we have the honor to bear of Institutions of recent origin, as that of the Jaffna Native Improvement Society and other bodies for the better and more effectual promotion of the desired end. In all these we do heartily and sincerely rejoice, and are ambitious of participating in the advantages which we may reasonably derive from them. If you Mr. Editor, had but directed your attention for a moment to take a glance of the Native world, you will be quite delighted to see the Natives rising from their savage habits and barbarous modes of living to gradual improvement in civilization, and you will observe that there is a vast difference between the generation of this age and that of 10 or 12 years ago. You may be pleased to see change from worse to better in dress, mode of life, &c. And the provinces have risen to half of their height. But all these are merely improvement in the body and outward circumstances. And the *heart* the *inward man* and the *passions* remain the same as they were ever since their birth. No inward changes are effected; no renewal of the heart—no removal of their former superstitions and customs, and nothing worthy of looking at; it is all outward shining and inward darkness. Here we should consider what it is that contributed to this change in outward circumstances. Is it not the Institutions appointed for the improvement of the heart? The heart therefore if it is not reasonably improved, the outward blessings will tend to heap up cursing upon the generation. When we take a round of this island no place passes before our eyes where there is no missionary establishment. The missionaries in every place exert their whole strength to turn this island to a state of perfect improvement, to which it was quite a stranger some years since. Let it be remembered by your readers that the spirit, which excited them to confer so much good upon this island, is the Spirit of Christ. The Spirit of Christ cannot be delighted with outward beauty only. Therefore the heart should be duly improved and its evil inclinations counteracted by the principles of true Christianity.

The design of natives who are somewhat acquainted with the principles of improvement is exclusively to make money, they would sell their honor, their caste, their religion, and even their soul, if they can get money. These circumstances, therefore, show that the blessings showered upon Jaffna will be turned into a curse if the people do not use the means they enjoy properly. In conclusion we feel assured that though fortune seems to smile upon the Natives of Jaffna in their outward appearance that this will avail nothing if there is a want of inward change.

Chundiculy, 1st, Oct. 1844.

Yours obediently,

C. S.

(Explanation of a verse requested.)

ஐயாவே,

நம்மை தும் கடைக்கணற்பார்ப்பீரென்றும் நம்மகத்தெழுந்த சந்திதகத்தை முற்றும் தீர்ப்பீரென்றும் அத்தீர்ப்பை நம்போ லொத்த மாணக்கர் கண்டு படிக்கவும் அத்தொலுண்டாகும் பயனை க்கொண்டு குடிக்கவும் பண்ணுவீரென்றும் யாவர்க்கும் உபயோ கம் வருமென்றெண்ணுவீரென்றும் நம்பித் தங்கட்குத் தைத்தீர ம் விண்டெம். தங்கண்டையபயஞ் சிரயெற்கொண்டெம்.

அச்சந்தேகம் யாதெனில், ஒரு நாட்பகல நான் யாழ்ப்பாணம் திருவண்ணை நகரிலறங்கி இறங்கியபகலுறங்கி எழுந்திருந்த ஒரு நாளையிலே அஸ்தமன வேளையிலே நம்மொர் கிணைகிதன் ஓர் பிரபந்தத்தைக் காட்டினார். அதற்கு வேதாந்த நவமணித்தீ பமென்ற பெயரையுஞ்சுட்டினார். அதிலுள்ள பாக்களிலொன்றெ ன்னவெனில்,

கண்ணமாய்க் கண்ணின்மணியுமாயொளியாய்க் கருத்துமாய்க் கருத்துக்குக்கெட்டாக் கருவுமாயுருவாயுருவலாச்சுக்குக்கிகாட்சி யாய் பாட்கியாயுயர்ந்த — விண்ணமாய் விண்ணின் கதருடு மதியாய் விளங்கு நான் கெடுவகைத்தொற்ற வித்துமாய் வித்தினர் மு தலுமாய் வேராய் வினையெனுமயண்டுந் தன்மயமாய் — மண்ணு மாய்ப் புனலாய் வளியெரிடுவளியாய் மாயையாய் மாயைவிட்டக ன்ற வடிவமாய் வடிவிராத நிடமலனே வந்தினிதெனைத் தடுத்தார் வாய்— எண்ணருமுனீவரியாவருந் துதிக்கு மெழுந்திருந்சரையம் பதிவாழி இறைவன்வென்று மெண்ணுத்தெழுந்த ஏகனேசேசு நாயக்கன,

இப்பாவிலுள்ள முதல் மூன்றடியும் கிவசமயத்தைத்துள்ள்குடிநதாயும் இற்றடியொன்றுமென்க்கள் கிறிஸ்துநாதருடைய மக்கமையை விளக்குறத யும் இருக்கின்றது. ஆகையால் இப்பாவிலுள் நமக் கெழுந்த சந்திதகத்தை நிவிர்த்திசெய்வீர்களாக.

இப்படிக்கு,

வண்ணைநகர் பஞ்சாட்சரம் கடைக்க லீட்சணம்பெற்ற கவலிப்பிரியன்.

மாண்ப்பாய் துஷாசசம்ஜை அற்பகிண் உஉதி

கார்த்திகை.

சாதிமாதம். சார்த்திசை யச சூ முதல்.

Date.	வாரம்.	நட்சத்திரம்	திதி.	யோகம்.	கரணம்.
14	சு	விசு	சு	சு11	விசு
15	உ	வெ	சு	சு11	சு
16	ந	சு	சு	சு11	சு
17	ச	சு	சு	சு11	சு
18	ரு	சு	சு	சு11	சு
19	சு	சு	சு	சு11	சு
20	எ	சு	சு	சு11	சு
21	அ	சு	சு	சு11	சு
22	சு	சு	சு	சு11	சு
23	ய	சு	சு	சு11	சு
24	ய	சு	சு	சு11	சு
25	உ	சு	சு	சு11	சு
26	ந	சு	சு	சு11	சு
27	ய	சு	சு	சு11	சு
28	ய	சு	சு	சு11	சு
29	ய	சு	சு	சு11	சு
30	ய	சு	சு	சு11	சு

POET'S CORNER.

[The following piece of Poetry, from an American Paper, appears to have been suggested by the religious controversy at present going on there respecting the arrogant claims of a party in the Episcopal Church, one of whom lately declared in a public meeting that there could be no Church without a Bishop.]

THE BISHOP.

["The Bishop of your souls."—1. Peter ii: 25.]

THE mitre rims a brow,
Once pierced by thorns, O Church for thee;
And if that sufferer is "no Bishop," thou
A "Church" canst never be.

His title, VERY GOD;
His wondrous office to renew
By toil and tears, and groans and blood—
An empire, all untruce.

His title, VERY MAN;
In human flesh to walk below,—
And, in fulfilment of redemption's plan,
To exhaust the cup of human woe.

"His birth was on this wise,"
When bashful night had melted into morn,
And where o'er Bethlehem arched the Syrian skies,
Mortals were told, "The Christ is born."

For psaltery was there,
And all the melody of heaven,
And strings and voices in mid air—
Telling—"The Christ is given."

"Glory! Glory! Glory!
Good will has come to Earth
Glory! Glory! Glory!"
"Peace is born at Jesus' birth."

He from the manger came,
In his simplicity rebuking kings,
His looks were love; his words were flame;
To friends what love! to foes what fiery stings!

Hungered, athirst and faint,
Thy Bishop by the poor was fed;
Sinned, as polluted by the leper's taint,
Where should he lay his head?

Unmired by the maniac crew,
Uncrowned, unhonored, and beneath the ban;
Scourged by the Roman; crucified by Jews;
"Behold the man."

The Murdered lives!
The Buried triumphs over death and hell!
"The man of Sorrows" wealth of blessing gives,
Worlds may not buy nor sell.

He rules the Church;
He leads His "little flock!"
For the poor way-side wanderer maketh search;
And plants the feeble on a Rock.

He takes the Infant up;
When He "confirms," whose faith is not heaven-strong?
The pearl of bliss in his communion cup
Does not to Earth belong.

The Omnipresent—He
Is intercessor at the Court above;
And where, below, are gathered 'two or three,'
Hovers His wing of love.

Whether where pilgrim dips
His parched mouth in Oriental streams;
Or where on sailor, worshipping mid-ships,
Forgiveness beams.

Whether in log-house, hid
By the deep foliage of the western wild,—
Or where the city spires do not forbid
To enter Poverty's sad child.

Come! thou of England's creed,
Nursed in the lap of regal power—
Come! thou, the exiled one of prayer and need,
Cradled in trial's hour;—

CHURCHMAN! and PURITAN!
Seeking alike his face;
Who in hope's quiet or sin's battle-van,
Perish, without His grace;

Come! at His footstool fall;
His children, are you not His own?
His purchased? O 'tis sweet to give HIM all
Who occupies the throne!

SINNERS WILL NOT BE SAVED.

Reason with them, they will not be convinced; set motives before them, they will not be persuaded; address their hearts, they will not be affected; appeal to their consciences, they will not be alarmed; endeavor to allure them to Christ by promises and invitations, they will not come; beseech them, weep over them, expostulate with them in the most affectionate and pathetic manner, set good and evil, life and death, heaven and hell, judgment and eternity, before them in every form, they make light of all, and go their ways, one to his farm and another to his merchandize. In vain have prophets prophesied, in vain has the Son of God appeared on earth, and spoken as man never spoke; in vain has the Eternal Father proclaimed from heaven, "This is my beloved Son, hear him;" still sinners will not hear; they will not come to Christ for Life; they will neglect the great salvation. Sin is committed against an infinite Being; against God, a Being infinitely powerful, just and good. The criminality of an offence is in proportion to the excellence and greatness of the person against whom it is committed. For instance, it is wrong for a child to strike a brother, should the same child strike his father, it would be incomparably more so. Were his father a king, possessed of every good quality, the act would be still more criminal. But God is our heavenly Father, the universal King, infinitely exalted above every human parent,—above every earthly monarch,—possessed in an infinite degree of every perfection which can entitle Him to the perfect love, confidence and obedience of his creatures. He is also the Author and Preserver of the very powers and faculties which we employ in sinning against him, and he has conferred upon us innumerable favors. Of course we are under infinite obligation to love and obey him; and therefore to violate these obligations, and to sin against such a Being, must be an infinite evil.

A DOMESTIC LESSON.

"A place for every thing and every thing in its place," said the patriarch to his daughter. Select a wife, my son, who will never step over a broomstick. The son was obedient to the lesson. Now, said he pleasantly, on a May-day, to one of his companions, I appoint this broomstick to choose me a wife. The young lady who will not step over it, shall have the offer of my hand. They passed from the splendid saloon to the groves; some stumbled over the broomstick, and others jumped it. At length a young lady stooped, and put it in its place. The promise was fulfilled. She became the wife of a wealthy and educated young man, and he the husband of a prudent, industrious and lovely wife. He brought a fortune to her, and she knew how to save one. It is not easy to decide which was under the greatest obligations. Both were rich, and each enriched the other.

WHO WROTE THE BIBLE?—A sabbath school Teacher gave out the following question to her class—"What proof can you assign that the Bible was written by good men?" A little girl 4 years old, rose and replied, "Bad men would not have written so much against themselves."

A Christian is like the firmament, and it is the darkness of affliction that makes his graces to shine out. He is like those herbs and plants that best effuse their odors when bruised.

TO OUR CORRESPONDENTS.

An article, containing strictures on the Notice of Rev. Mr. Coombs lately published in the Star, has been received, but its publication, would not, we think, serve any useful purpose, and it is therefore declined; as is also a "Riddle," which has no good meaning.

We wish to take this opportunity to urge upon all our Correspondents to be courteous to each other in their discussions, otherwise we shall be under the necessity of rejecting their communications. We have taken the liberty lately to make large erasures in sundry papers sent us for publication because of the irrelevant and abusive language introduced into them. It seems almost impossible to a Tamil man, to appreciate the force of an arguement, unless it is capped with tremendous abuse. And he who can string together the longest list of vulgar Tamil proverbs and apply them to his opponent in the way of abuse, is thought to be the cleverest fellow. It generally happens however, that those who are most skilful with such weapons are least skilful with an argument. We regret that insertion was given to one or two articles of this nature in Tamil, in late numbers of the Star. The writer, whose abuse is attempted in these articles, has generally written in unexceptionable language, and the temper of his pieces is well worth the study and imitation, of those who have shown their skill, much to their own discredit, in vituperation and abuse.

We desire to encourage our Native friends to write, on all articles of common interest, for our columns; and would try to persuade them that there is a method of writing and discussing on all subjects, which should not necessarily give offence to any one.

CONTENTS.

The difference between temporal and eternal things	201	Summary of Eng. Intelligence	204, 206
Caral—Missionary Enterprises in the South Seas	202	Summary of Tamil	206
On the influence of Tobacco	203	A Question in English Grammar	207
Satirical Poem on the superstitions of the Hindus.—Fables	ib.	Native Improvement	ib.
Hindu Testimony in favor of the Bible.—Superstitious opinions respecting Benares	204	Explanation of a verse requested.	ib.
Golden rules for News-papers Correspondents	ib.	Punchangam	ib.
		Poet's Corner—The Bishop	208
		Sinners will not be saved	ib.
		A Domestic Lesson	ib.
		Who wrote the Bible	ib.
		To our Correspondents	ib.